

Майне у небі опівнічний птах,
І срібна дроз пролине по житах,
І тінь ковзне по місячній долині,
І моторшно стане в безгомінні.

Душа при світлі мовчазних зірок
Затріпотить, мов на вітрах листок.
Одна в степу, на скільки стане ока,
Вона боїться бути одинока.
